

GUIDIMAKHA- NOUAKCHOTT, WATER EN MUSKIETEN.

Reisverslag Mauritanie: maart 2013

Vroeg in de ochtend, ongeveer om vier uur rijden we Nouakchott binnen. Ik lig opgekruld als een klein meisje op de achterbank tussen de EHBO-koffers en een lekkende ronde koelbox, die die naam niet verdient. Het onding heeft een kraantje aan de onderkant dat bij de eerste kleine hobbel in de weg afbreekt. Het koelvermogen is eerder een zweetplek wanneer er geen ijsblokken inzitten. De plastic zakken bevroren water die je zelden kunt kopen omdat er geen elektriciteit is in de dorpen langs het karrenspoor, hebben alle vormen waardoor ze moeilijk ruimte laten voor een fles water. We hakken die blokken dan ook in stukken om een liter water koel te houden. Om te verhinderen dat door het afgebroken kraantje (je kunt hier geen ander type koelbox kopen) het kostbare koude water op de autozitting of op de mat lekt binden we een beker aan het tuitje waar het kraantje de box moet afsluiten. Dit water gebruiken we om een lapje in te stoppen om ons vervolgens met het uitgewrongen lapje het zweet tijdelijk van ons gezicht te wissen. Het is 42 graden heet.

We stoppen bij een onooglijk winkeltje met een even onooglijke ratelende vrieskist die de inhoud iets koeler houdt dan de temperatuur buiten. De eigenaar ligt te slapen op zijn bidkleedje voor de geopende deur. 'Wat moet je? Ik ben gesloten', bromt hij, als we om water vragen. 'Je deur staat open man, en de muezzin roept op tot gebed', zegt Demba. 'Ga dan bidden' bromt de man als antwoord. 'Dan heb ik water nodig om mij te wassen.'

'Heb je zand in je ogen?' De man wijst naar de ruimte achter een stapel zoutblokken. Demba pakt twee flessen water van de plank, opent de vrieskist en pakt nog twee flessen en legt het geld op de bidmat. De man heeft zijn ogen gesloten en snurkt zachtjes. Wij gaan naar buiten, Demba wast gezicht handen en voeten met het warme water van de plank en gaat bidden. Ik drink gulzig van het koele water en neem een fikse hap van het verse, eerder gekochte, stokbrood. Mijn eerste maaltijd in vierentwintig uur of meer. Heerlijk.

We kunnen nog niet naar huis. Er staat teveel op het boodschappenlijstje en morgen moeten we weer de 800 km terugrijden. We stoppen voor de apotheek om onze voorraad medicijnen aan te vullen. Als we terugkomen en de auto starten horen we een vreemd geluid. Demba kijkt onder

de auto en vindt daar een geit die aan het bevallen is. 'Woodi, dit dier heeft jouw hulp nodig' roept hij. Samen verlossen we moeder geit van een tweeling, waarna we verder kunnen met ons boodschappenlijstje. We zoeken een parkeerplekje voor de markt die ook vroeg in de ochtend druk bezocht wordt. Een ezel met kar maar zonder voerman probeert de enige vrije parkeerplek te bemachtigen. Het ijzer schuurt een vette kras in de lak van onze truck. De ezel kijkt om, maar het lijkt hem niet te deren, vragen naar zijn verzekeringspapieren is niet gebruikelijk, zelfs wanneer de voerman er wel bij zou zijn. We keren de truck en parkeren om de bocht.

Na twee en half uur onderhandelen en met 20 balen klamboestof van

100 meter en drie meter breed, gebloemd katoen voor de bovenkant en zakken vol klossen garen hebben we heel wat marktkramers een goede dag bezorgd door hun hele voorraad op te kopen. 'Ga je een muskietenfarm beginnen in Fouta?' vraagt de verkoper. De buurman, verkoper van ijzeren koffers bemoeit zich met het gesprek en vertelt ons dat hij een prachtige koffer heeft voor het vervoer naar de Al Quaida groep. 'Daar even loslaten, en de hele beweging komt om door de malaria, geen vuiltje meer aan de lucht. Wel zelf een klamboe meenemen natuurlijk!', roept hij ons na als we onze aankopen op de voor dit moment gehuurde ezelkar laden. De voerman, een joch met een stok in zijn handen groter dan hijzelf zegt stoer: 'Ik breng ze wel hoor' en maakt een geldknippend gebaar met zijn duim en wijsvinger. Hij lacht breeduit, ik zie nog drie sterke tanden in zijn mond en weet dat de rest eruit geslagen is.

Een ex slavenjoch dus. Alsof hij mijn gedachten kan lezen, roept hij 'Ik ben vrij man nu, kan gaan waar ik wil met de tubaak (de blanke).' 'Voorlopig maar tot de truck' vertel ik hem met een glimlach. Wat een power.

Als we terugkomen zit een man op zijn hurken voor het bestuurdersportier tegen de band te plassen. Ik wacht geduldig tot hij klaar. 'Geef mij

water' zegt hij, nog steeds zittend op zijn hurken. Ik geef hem ons kostbare water waarmee hij zijn edele delen afspoelt. Rustig staat hij op geeft de rest van het water aan mij terug en loopt zonder te groeten de markt op. Ik zie dat alle vier de banden zijn gezegend met ochtendurine.

We brengen de stof naar Maison des Sourds waar de dove meiden direct starten met het maken van de klamboes volgens de uitgetekende visualisatiemethode. Na twee weken kunnen we de eerste klamboes ophalen om naar de vrouwen, gezondheidsposten en de huisartsenposten te brengen in de dorpen ver van de asfaltweg. De meiden kunnen nauwelijks afstand doen van de fleurige ziektevoorkomers. Ieder gaat dan ook trots met een klamboe naar huis.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org